

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/76/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6717208167
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6717208167.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Jána Auxta, v právnej veci žalobcov: 1/ E. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom A. L. 3, XXX XX I., 2/I. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom D. rad XX, XXX XX U., obaja zastúpení JUDr. Jánom Krnáčom, advokátom, so sídlom Advokátskej kancelárie Nám. SNP 70/36, 960 01 Zvolen, IČO: 37 894 692, proti žalovanému: II/ Slovenská autobusová doprava Zvolen, akciová spoločnosť, so sídlom Balkán 53, 960 95 Zvolen, IČO: 36 054 666, zastúpený Advokátskou kanceláriou GABE-BB, s. r. o., so sídlom Profesora Sáru 3873/44, Banská Bystrica, IČO: 36 855 936, o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 30.000,- Eur, o odvolaní žalovaného II/ proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 12C/17/2017 - 395 zo dňa 24. 07. 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 12C/17/2017 - 395 zo dňa 24. 07. 2020 vo výroku I. m e n í tak, že žalovaný II/ j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 1/ náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 7.000,- Eur do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 12C/17/2017 - 395 zo dňa 24. 07. 2020 vo výroku II. m e n í tak, že žalovaný II/ j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 2/ náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 7.000,- Eur do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalovaný II/ j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcom 1/, 2/ náhradu trov konania v rozsahu 100 % v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške trov konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie odvolaním napadnutým rozsudkom uložil žalovanému II/ Slovenská autobusová doprava Zvolen, akciová spoločnosť, povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,- Eur od právoplatnosti rozhodnutia (výrok I.). Ďalej uložil žalovanému II/ povinnosť zaplatiť žalobcovi 2/ náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,- Eur do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia (výrok II.). Žalobcom 1/ a 2/ priznal právo na náhradu trov konania proti žalovanému II/ v rozsahu 100 % (výrok III.). Súd prvej inštancie odvolaním napadnutým rozsudkom rozhodoval o žalobe žalobcov 1/ a 2/ v poradí druhým rozsudkom, keď rozsudkom č. k. 12C/17/217-242 zo dňa 26. 10. 2018 konanie voči žalovanému I/, ktorým bol SAD Zvolen, a. s., so sídlom Balkán 53, Zvolen, zastavil výrokom I. a žalovanému II/ Slovenská autobusová doprava Zvolen, a. s., so sídlom Balkán, Zvolen, uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,- Eur (výrok II.) a výrokom III. uložil žalovanému II/ povinnosť zaplatiť žalobcovi 2/ náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,- Eur, výrokom IV. rozhodol, že žalovanému I/ náhradu trov konania voči žalobcom 1/ a 2/ nepriznáva a výrokom V. priznal žalobcom 1/ a 2/ právo na náhradu trov konania voči žalovanému II/ v rozsahu 100 %, ktorý rozsudok súdu prvej inštancie bol uznesením odvolacieho súdu, a to Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/39/2019-333 zo dňa 31. 03. 2020 v napadnutom výroku II., III. a V. zrušený a v tomto

rozsahu vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na to, že v trestnom konaní Okresného súdu Zvolen 3T/48/2017 bolo preukázané zavinené porušenie právnej povinnosti žalovaným II/. Súd vychádzal z objektívnej zodpovednosti prevádzkovateľa motorového vozidla (§ 427 Občianskeho zákonníka). Žalovaný II/ bol objektívne zodpovedný. Okresný súd zistil, že v konaní 3T/48/2017 Andrej Šulc spôsobil dopravnú nehodu čím došlo k závažnému zásahu do práva žalobcov 1/, 2/ na ochranu v zmysle § 11 a nasledujúce Občianskeho zákonníka, teda do emocionálnej sféry pozostalých žalobcov a ujma, ktorá im týmto zásahom bola spôsobená je nenapraviteľná, neodstrániteľná a trvalá. Konanie, ktorým bola zapríčinená smrť matky žalobcu 1/, 2/ je neodstrániteľná v dôsledku smrteľnej dopravnej nehody, je zásahom, ktorý odôvodňuje priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Vodič žalovaného II/ je osobou, ktorá priamo svojim konaním zasiahla do osobnostných práv pozostalých žalobcov 1/, 2/ a zodpovedá za spôsobenú nemajetkovú ujmu. Motorové vozidlo, ktoré v čase dopravnej nehody viedol N. J. spôsobilo dopravnú nehodu. Okresný súd v konaní zistil, že žalobcovia 1/, 2/ boli deti zomrelej. Zomrelá vychovala dve deti, dve jej zomreli. Spolu trávili voľný čas. Zomrelá sa starala o žalobcu 2/ po tom čo mu zlyhali vzťahy. Zomrelá záhradníčila, pomáhala jednak dopestovaním zeleniny a ovocia žalobcom ako aj pri zabíjačke ošípanej. Medzi žalobcami a zomrelou existovali silné sociálne, morálne a citové vzťahy vytvorené v rámci ich súkromného a rodinného života. Žalobcovia, synovia alebohej, mali usporiadaný a blízky vzťah s nebohrou. Predpokladom pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je skutočnosť, že poskytnutie len morálnej satisfakcie je nepostačujúce (ľútosť zo dňa 10.02.2017 na č.l. 137), vzhľadom na závažnosť zásahu do osobnostných práv žalobcov. V danom prípade odstránenie následkov zásahov a obnovenie pôvodného stavu je nemožné vzhľadom na fatálnosť následkov. Následky vyvolané smrťou blízkej osoby nemožno nijakým spôsobom zvrátiť a odstrániť. Trestné konanie, uloženie trestu odňatia slobody N. J., vodičovi žalovaného II/, jeho priznanie viny, ľútosť nad konaním a jeho verbálne ospravedlnenie je pre žalobcov síce morálnou satisfakciou, avšak nepostačujúcou vzhľadom na závažnosť zásahu. Súd preto finančné zadostučinenie, náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch zo strany žalobcov považoval v plnom rozsahu za dôvodné. Pokiaľ ide o určenie výšky peňažnej náhrady, táto je predmetom voľnej úvahy súdu, vychádza z kritérií v § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, a teda zo závažnosti vzniknutej ujmy, z okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo. Stanoviť všeobecne aplikovateľné kritériá na určenie výšky peňažnej náhrady v prípade smrti blízkej osoby ako následku protiprávneho konania škodcu nie je objektívne možné, pretože ľudský život nie je obchodovateľný tovar a jeho hodnota je v podstate v peniazoch nevyčísliteľná, možno iba zmierniť ťažkú citovú ujmu a neoprávnený zásah do práva na ochranu poškodeného a pozostalých blízkych osôb formou právnych prostriedkov upravených v Občianskom zákonníku. Je nutné vcítiť sa do prežívania pozostalých blízkych osôb akú ujmu a traumy predstavuje pre nich smrť matky, osoby blízkej, ktorú stratili v dôsledku protiprávneho zavineného konania inej osoby. Zákon nestanovuje ani rámcové čiastky pre odškodnenie nemajetkovej ujmy, preto súd musí prihliadnuť, okrem závažnosti vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo aj k požiadavke nezneužívania tohto právneho prostriedku na nepripustné obohacovanie. Vodiacími parametrami proporcionálne spravodlivého zadostučinenia súd považuje atribút primeranosti, aby bol dosiahnutý účel kompenzácie pri zvažovaní individuálnych okolností prípadu. Pre výšku náhrady je kvalita vzájomného vzťahu kľúčová, psychická bolesť zo straty blízkeho človeka je vnímaná ako neznesiteľná, fyzická, obmedzujúca ostatné aktivity pozostalého, veľakrát prerastajúca až do duševného ochorenia. Pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je dôležitým aspektom aj to, aby jej výška odrážala všeobecné, zdieľané predstavy o spravodlivosti, preto je nutné použiť aj princíp proporcionality s tým, že súdy porovnávajú čiastky náhrady prisúdené v iných prípadoch. Súdna prax však v tomto smere nie je ustálená. Okresný súd však pri rozhodovaní prihliadal na všetky uvedené predpoklady zodpovednosti, zvažoval aj prípadnú mieru spoluzavinenia poškodenej a nemajetkovú ujmu vo výške 15.000,- EUR v prospech žalobcu 1/ a 15.000,- EUR v prospech žalobcu 2/ považoval za primeranú. Zodpovednosť žalovaného II/ bola ustálená v súlade s § 427 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka ako subjektu vykonávajúceho dopravu, prevádzkou ktorej bolo zasiahnuté do osobnostných práv žalobcov. Pasívne legitimovaným je prevádzkovateľ. Dopravná nehoda bola spôsobená zamestnancom žalovaného II/ pri plnení jeho pracovných povinností, v dôsledku toho žalovaný II/ analogicky, podľa § 853 a § 427 Občianskeho zákonníka zodpovedá za zásah do osobnostných práv žalobcu. Ujmu žalobcov nie je možné nikdy nahradiť, je možné zmierniť aspoň čiastočnou kompenzáciou prostredníctvom peňažnej náhrady. Vodič autobusu síce išiel nízkou rýchlosťou a nebol pod vplyvom alkoholických nápojov, nevedel však odôvodniť prečo došlo k dopravnej nehode. Súd mal za to, že ľútosť z 10.02.2017 na č.l. 137 spisu poslal žalobcom iba formálne. Súd mal za to, že vek matky žalobcov 88 rokov nehral žiadnu rolu v tom, že bola obetavá, pracovitá žena, ktorá sa starala o rodinu. Starala sa nielen o potraviny, zeleninu, ale aj o ostatné čo bolo nevyhnutné. Bola

nápomocná hlavne žijúcim v meste. Chodila autobusom, chodila na mlieko, vrátila sa späť autobusom, pohybovala sa, všetko vedela vybaviť aj čo sa týka úradov a nehnuteľností. Bola pekná, veselá, zhovorčivá, ľudia ju mali radi, starala sa o seba, napriek tomu na rodinu nezabúdala. Dokázala z dôchodku našetriť pre svoje deti, keď peniaze odmietli, dávala ich na vkladné knižky. Z výsluchu žalobcov ako strán sporu a výsluchom svedkyne V. Y. mal súd za preukázané, že vzťah žalobcu v I. rade s nebohú matkou bol veľmi blízky. Zostali v každodennom kontakte, navzájom si pomáhali a medzi nimi existovalo silné citové puto. Vzájomný rodinný vzťah medzi nebohú D. H. a žalobcom v I. rade ako matkou a synom možno zhodnotiť až ako nadštandardný. Uvedené je zrejme aj zo skutočnosti, že išlo o zomknutú rodinu, v čase tragickej udalosti býval žalobca v dome zosnulej matky, pričom rodiny sa nestretávali len na občasných návštevách, ale boli v dennodennom kontakte, zosnulá D. H. synovi intenzívne pomáhala. Žalobcovia tragicke udalosti, pri ktorej zomrela ich matka, stále prežíva veľmi negatívne. Z výsluchu žalobcov ako strán sporu a výsluchom svedkyne V. Y. a svedkyne N. B. mal súd za preukázané, že vzťah žalobcov 1/, 2/ s nebohú matkou bol veľmi blízky, často ich navštevovala, pomáhala im a bola čiperná. Vzájomný vzťah medzi nebohú D. H. a žalobcami 1/, 2/ možno zhodnotiť až ako nadštandardný, ktorý pretrval do času tragickeho úmrtia D. H.. Išlo o harmonickú rodinu, zosnulá D. H. poskytovala synom značnú psychickú podporu v neľahkom čase, s jedným aj bývala. Žalobcovia tragicke úmrtie matky D. H. prežívali veľmi ťažko. Súd má za to, že zavinenie vodiča N. J. má opodstatnenie v trestnom konaní Okresného súdu Zvolen 3T/48/2017 v prílohách 6 - 18, 34 - 39. Právna zástupkyňa žalovaného sa na pojednávaní nevyjadrila k majetkovým a zárobkovým pomerom N. J.. Súd opravil procesné pochybenia z predchádzajúceho konania, doručil právnej zástupkyňi žalovaného II/ prílohy k žalobe, návrh na pripustenie žalovaného II/ do konania a uznesenie, ktorým bolo rozhodnuté o pripustení žalovaného II/ do konania na č.l. 93, prílohy z č.l. 84 - 93, 6 - 18 a opakovane po odstránení procesných chýb a doplnení dokazovania vo veci rozhodol tak, že žalovaný II/ je povinný zaplatiť žalobcovi 1/ náhradu nemajetkovej ujmy 15.000,- Eur do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia, žalovaný II/ je povinný zaplatiť žalobcovi 2/ náhradu nemajetkovej ujmy 15.000,- Eur do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a úspešným žalobcom 1/ a 2/ priznal právo na náhradu trov konania proti žalovanému II. v rozsahu 100 %.

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný II/ v celom rozsahu s poukazom na ust. § 365 ods. 1 písm. a/, b/, g/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Žalovaný 2/ namietal, že celé súdne konanie je zaťažené procesnou vadou, ktorá by mala mať za následok zrušenie odvolaním napadnutého rozsudku a zastavenie odvolacieho konania s poukazom na to, že žalobcovia pôvodne nárok uplatnili proti žalovanému I/ (SAD Zvolen, a. s.), následne navrhli súdu, aby pripustil vstup ďalšieho subjektu do konania - žalovaného II/ (Slovenská autobusová doprava Zvolen, a. s.). Na pojednávaní dňa 26. 10. 2018 žalobcovia vzali žalobu proti žalovanému I/ v celom rozsahu späť, pričom o uvedenom späťvzati bolo rozhodnuté rozsudkom (výrok I.) okresného súdu dňa 26. 10. 2018 tak, že konanie voči žalovanému I/ zastavil v celom rozsahu, ktorý rozsudok bol doručený žalobcom dňa 10. 12. 2018 a žalovanému I/ dňa 26. 11. 2018 a nakoľko žiadna zo strán nepodala voči výroku č. I. rozsudku odvolanie, nadobudol výrok č. I. rozsudku právoplatnosť. Počnúc dňom 27. 12. 2018 bolo konanie vo vzťahu k žalovanému I/ právoplatne zastavené. Vzhľadom na uvedené, ak do dátumu 27. 12. 2018 nebol subjektom na strane žalovaného žiadny ďalší subjekt, zastavením konania proti žalovanému I/ bolo konanie ako celok zastavené a akékoľvek ďalšie úkony súdu voči komukoľvek by boli v celom rozsahu právne neúčinné. Žalovaný II/ preukázateľne do dňa 27. 12. 2018 nebol stranou sporu a z uvedeného dôvodu akékoľvek úkony súdu voči žalovanému II/ realizované po dátume 27. 12. 2018, kedy konanie bolo právoplatne zastavené, boli v rozpore so zákonom, nakoľko súd konal so žalovaným II/ aj napriek tomu, že nebol stranou sporu. Od dátumu 27. 12. 2018 neexistoval žiaden subjekt na strane žalovaného, ktorý by sa procesne stal stranou sporu, proti ktorému by mohlo byť vedené súdne konanie, keďže do dátumu 27. 12. 2018 nebolo právoplatne rozhodnuté o pristúpení ďalšieho subjektu - žalovaného II/ do konania. O pristúpení žalovaného II/, ako strany sporu, bolo síce rozhodnuté uznesením Okresného súdu Zvolen zo dňa 28. 05. 2018, avšak toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť až dňa 24. 07. 2020, kedy konajúci súd doručil „krátkou cestou“ predmetné uznesenie žalovanému II/. V tomto smere namieta údaje uvedené na vyznačenej doložke právoplatnosti na predmetnom uznesení, ktorá je vyznačená na deň 31. 05. 2018, keďže v uvedený deň toto uznesenie nemohlo nadobudnúť právoplatnosť, keďže žalovanému II/ bolo doručené až dňa 24. 07. 2020. A teda až dňa 24. 07. 2020, t. j. až v deň vyhlásenia v poradí druhého rozhodnutia vo veci samej, by sa žalovaný II/ mohol teoreticky stať stranou sporu, čo by samo o sebe predstavovalo zásadné porušenie práva žalovaného II/ na spravodlivý proces, keďže celé doterajšie konanie by bolo vedené bez toho, aby bol žalovaný II/ stranou sporu. K uvedenému však podľa názoru žalovaného II/

nedošlo a ani nemohlo dôjsť, nakoľko žalovaný II/ sa nikdy nestal a ani nemohol stať stranou tohto sporu z dôvodu, že v čase, kedy súd doručoval uznesenie zo dňa 28. 05. 2018 o pristúpení žalovaného II/ do konania ako strany sporu na strane žalovaného na pojednávaní dňa 24. 07. 2020, neexistoval iný subjekt, ktorý by bol v procesnom postavení žalovaného, keďže od 27. 12. 2018 bolo konanie voči žalovanému I/ právoplatne zastavené, a iný žalovaný nebol do konania právoplatne pripustený. Procesný inštitút pristúpenia ďalšej strany sporu je vylúčený, ak po právoplatnosti uznesenia súdu o pripustení vstupu ďalšieho subjektu do konania by v procesnej pozícii žalovaného vystupoval len pristúpivší subjekt (vzhľadom na zastavenie konania voči doterajšiemu žalovanému), čo je pri pristúpení ďalšieho subjektu pojmovovo vylúčené (poukázal na uznesenie ÚS SR sp. zn. III. ÚS 101/2016 zo dňa 24. 02. 2016). Uznesením o zastavení konania vo vzťahu k žalovanému I/ tak bolo konanie ako celok zastavené. Keďže do právoplatnosti uznesenia o zastavení konania proti žalovanému I/ nenadobudlo ešte právoplatnosť uznesenie o pripustení ďalšieho subjektu do konania na strane žalovaného, nie je právne prípustné, aby od dátumu 27. 12. 2018 (zastavenie konania voči žalovanému I/) do 24. 07. 2020 (doručenie uznesenia o pristúpení žalovanému II/) neexistoval v konaní na strane žalovaného žiaden subjekt (keďže konanie proti žalovanému I/ bolo právoplatne zastavené), a aby následne bolo „vytvorené“ účastníctvo voči žalovanému II/ doručením uznesenia o pripustení ďalšieho subjektu do v tom čase už právoplatne zastaveného súdneho konania. Zastavené konanie teda nie je možné obnoviť tým, že 2 roky po právoplatnom zastavení konania bude komukoľvek doručené uznesenie o pristúpení do konania na strane žalovaného. Od dátumu 27. 12. 2018 trpí konanie neodstrániteľnou procesnou podmienkou, a to neexistencie žalovaného subjektu v konaní. Uvedenú procesnú podmienku v prejednávacom prípade nie je možné odstrániť, keďže konanie bolo právoplatne zastavené. Žalovaný II/ navrhol, aby odvolací súd zrušil uznesenie Okresného súdu Zvolen zo dňa 28. 05. 2018, ako aj odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu a aby odvolacie konanie zastavil. Pre prípad, že by odvolací súd námietky žalovaného II/ vyššie uvedené nepovažoval za dôvodné, žalovaný II/ ďalej poukázal na to, že na pojednávaní dňa 26. 10. 2018 konajúci súd pripustil zmenu petitu tak, že žalovaní I/ a II/ sú povinní uhradiť s poločne a nerozdielne žalobcovi 1/ sumu vo výške 15.000,- Eur a žalobcovi 2/ sumu vo výške 15.000,- Eur. Následne právny zástupca žalobcu vzal žalobu späť voči žalovanému I/ a navrhol, aby k náhrade nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,- Eur každý žalobca zvlášť bol zaviazaný žalovaný II/. O čiastočnom späťvzatie žaloby súd rozhodol v rozsudku vo veci samej tak, že konanie voči žalovanému I/ v celom rozsahu zastavil. O pripustení zmeny petitu však konajúci súd žiadnym spôsobom nerozhodol. Samotným späťvzatím žaloby, a samotným zastavením konania vo vzťahu k žalovanému I/ sa automaticky nemení a ani nemôže meniť žalobný petit v prejednávacom prípade. Podľa názoru žalovaného II/ samotným späťvzatím žaloby vo vzťahu k jednej zo strán sporu a tým aj ak automatickej zmene petitu žaloby by mohlo dôjsť len a výlučne v prípade, ak by existoval samostatný žalobný petit vo vzťahu medzi žalobcami a žalovaným I/ a druhý samostatný petit medzi žalobcami a žalovaným II/ (kedy v prípade späťvzatia žaloby zo strany žalobcov vo vzťahu k žalovanému I/ by žalobný petit č. 1 stratil opodstatnenie a „v platnosti“ by zostal len žalobný petit č. 2). O uvedený prípad však v prejednávacom prípade nejde. Nakoľko konajúci súd nerozhodol o pripustení zmeny žalobného petitu predmetom sporu tak zostal pôvodný žalobný petit, t. j. petit, ktorým sa domáhali žalobcovia, aby žalovaný I/ a žalovaný II/ uhradili spoločne a nerozdielne žalobcovi 1/ sumu vo výške 15.000,- Eur, žalovaný I/ a žalovaný II/ uhradili spoločne a nerozdielne žalobcovi 2/ sumu vo výške 15.000,- Eur. Bolo povinnosťou konajúceho súdu o takomto žalobnom petite aj rozhodnúť. Nakoľko konajúci súd nerozhodoval o takomto petite, ale rozhodol o povinnosti žalovaného II/, aby uhradil žalobcovi 1/ sumu 15.000,- Eur, a o povinnosti žalovaného II/ aby uhradil žalobcovi 2/ sumu 15.000,- Eur, je konanie zaťažené závažnou procesnou vadou, keďže je nepochybné, že konajúci súd rozhodoval ultra petit, t.j. o niečom, čo netvorilo predmet konania. Súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a súčasne má konanie inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Má za to, že je tu daný odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a/ CSP. Žalovaný II/ v ďalšom namietal pasívnu legitimitáciu žalovaného II/ majúcu za to, že nie je subjektom, ktorý by zodpovedal za neoprávnený zásah do žalobcami uplatňovaných osobnostných práv podľa § 11 a 13 Občianskeho zákonníka s poukazom na to, že zo samotného trestného rozsudku Okresného súdu Zvolen, sp. zn. 3T/48/2017 vyplýva, že práve N. J., ako vodič autobusu, zodpovedá za akýkoľvek zásah do osobnostných práv pozostalých žalobcov, čo podľa žalovaného II/ platí bez ohľadu na skutočnosť, či bol N. J. v pracovnoprávnom vzťahu k tretej osobe, alebo nie. Predmetom sporu nie je právo na náhradu škody, ale právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pričom poukázal na právny názor vyplývajúci z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/296/2011, Krajského súdu v Prešove zo dňa 15. 06. 2015 sp. zn. 2Co/135/2014, s ktorými právnymi názormi sa konajúci súd žiadnym spôsobom nevyšporiadal. Ďalej

poukázal na to, že vlastníkom motorového vozidla je spoločnosť UniCredit Leasing Slovakia, a. s., pričom žalovaný II/ je leasingovým nájomcom predmetu leasingovej zmluvy, prevádzkovateľom motorového vozidla nie je žalovaný II/ ako držiteľ a leasingový nájomca motorového vozidla, ale je ním vlastník motorového vozidla - spoločnosť UniCredit Leasing Slovakia, a.s., a to s poukazom na to, že žalovaný II/ je právne a fakticky obmedzený s dispozíciou s motorovým vozidlom - ktoré skutočnosť vyplývajú priamo z leasingovej zmluvy, pričom poukázal na článok 2 bod 6, bod 11, článok 3 bod 1, bod 5, článok 4 bod 2, článok 7 bod 4, 7 Všeobecných zmluvných podmienok s poukazom na to, že žalovaný II/ nie je oprávnený samostatne disponovať s predmetom leasingu, jeho právna dispozícia s predmetom leasingu je v celom rozsahu obmedzená, nie je oprávnený samostatne fakticky disponovať s predmetom leasingu, t. j. vykonávať technické úpravy na predmete leasingu, nárok z väd predmetu leasingu zo záručných a servisných podmienok si nemôže uplatniť sám žalovaný, ale tieto musí uplatňovať vždy v mene leasingového prenajímateľa, poisťné plnenie z uzatvorenej poisťnej zmluvy plní poisťovateľ v súlade s vinkuláciou poisťného plnenia v prospech UniCredit, z čoho je podľa názoru žalovaného II/ zrejmé, že v prípade vzniku škody je poisťné plnenie v súlade s vinkuláciou poisťného plnenia uhradené priamo UniCredit ako vlastníkovi a prevádzkovateľovi motorového vozidla, z článku 7 bod 7 VOP je zrejmé, že za škody zodpovedá priamo samotný leasingový prenajímateľ. S uvedenými skutočnosťami sa konajúci súd v odvolaní napadnutom rozsudku žiadnym spôsobom nevysporiadal. Pokiaľ súd prvej inštancie uvádzal, že podľa § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka za škodu vyvolanú osobitnou povahou prevádzky zodpovedajú osoby, ktoré vykonávajú dopravu, teda nie vlastník dopravného prostriedku, ale osoba, ktorá použitím dopravného prostriedku vykonáva dopravu s poukazom na to, že UniCredit Leasing Slovakia, a. s. dopravu nevykonáva, ani nevykonával, žalovaný II/ poukázal na ust. § 427 ods. 2 OZ, že s tým, že podľa tohto ustanovenia zodpovedá rovnako aj iný prevádzkovateľ motorového vozidla (t. j. nielen ten, ktorý vykonáva dopravu), pričom neexistuje žiadny dôvod, prečo by za takúto osobu nemohol byť považovaný leasingový prenajímateľ, t. j. v tomto prípade UniCredit. Vo vzťahu k výške priznaného nároku žalovaný II/ uviedol, že žalobcami uplatňovanú náhradu nemajetkovej ujmy v celkovej výške 30.000,- Eur považuje za neprimeranú, to najmä s prihliadnutím na okolnosti, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu, ako aj okolnosti na strane pôvodcu zásahu do osobnostných práv žalobcov, s poukazom na to, že k protiprávnemu konaniu zo strany zamestnanca žalovaného II/ N. J. došlo z nedbanlivosti, nie úmyselne. V konaní pána J. absentuje akékoľvek úmyselné konanie, alebo hrubé porušenie, či zanedbanie svojich povinností, keď reálne možno konštatovať chvíľkovú nepozornosť, či nedostatočné zistenie stavu na vozovke predtým, ako začal odbočovať doľava, išiel po ceste rýchlosťou 20,00 km za hodinu, vodič neporušil žiadne predpisy týkajúce sa obmedzenia najvyššej rýchlosti, ktorá bola v danom mieste stanovená na 90km/hod., nebol pod vplyvom alkoholu, sám pán J. utrpel pri dopravnej nehode ťažké zranenia, po udalosti pán J. navštívil všetkých poškodených, a týmto sa opätovne ospravedlnil, ako to vyplýva z odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 25. 10. 2017, sp. zn. 3To/117/2017, pán J. pred súdom svoju vinu uznal, opätovne vyjadril ľútosť nad celým skutkom a poprosil všetkých poškodených a pozostalých o odpustenie. Žalovaný II/ zaslal žalobcom sústrastný list, v ktorom vyjadril hlbokú ľútosť a ospravedlnenie, rovnako tak učinil aj v rámci pojednávania. S uvedenými skutočnosťami sa konajúci súd žiadnym spôsobom nevysporiadal, hoci ide o okolnosti významné pre rozhodovanie a stanovenie výšky nemajetkovej ujmy. Súd vzal do úvahy len a výlučne intenzitu vzťahu medzi žalobcami a ich nebohou matkou. Nedostatočne prihliadal, resp. neprihliadal vôbec na ostatné okolnosti prípadu, a to na strane poškodených najmä na vek zomrelej, vek pozostalých, otázku hmotnej závislosti pozostalých a na strane osoby zodpovednej ako pôvodcu zásahu najmä na postoj osoby zodpovednej k udalosti, na mieru zavinenia, skutkové okolnosti vzniku škodovej udalosti a podobne. Navrhol, aby odvolací súd zrušil uznesenie okresného súdu zo dňa 28. 05. 2018, ako aj odvolaním napadnutý rozsudok v celom rozsahu a aby odvolacie konanie zastavil. V prípade, ak podľa názoru odvolacieho súdu nebude daný dôvod pre zrušenie uvedených rozhodnutí a zastavenie odvolacieho konania, navrhol, aby rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že návrh žalobcu 1/ v celom rozsahu zamietne, návrh žalobcu 2/ v celom rozsahu zamietne, a aby zaviazal žalobcov na náhradu trov prvostupňového, ako aj odvolacieho konania.

3. Žalobcovia 1/ a 2/ v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedli, že žalovaný II/ v zásade opätovne reprodukoval šablónovité tvrdenia, ktoré mechanicky a paušálne používa vo všetkých konaniach týkajúcich sa náhrady škody vrátane nemajetkovej ujmy uplatňovaných voči nemu poškodenými subjektmi v civilných sporových konaniach. K odvolacím námietkam vo vzťahu k procesnému pochybeniu a porušeniu práva na spravodlivý proces uviedli, že v posudzovanej veci boli splnené všetky hmotnoprávne a procesnoprávne podmienky a predpoklady pre uplatňovanie nárokov žalobcov a vedenie konania voči žalovanému II. Podaním zo dňa 24. 05. 2018 žalobcovia navrhli

pristúpenie žalovaného II/ do konania na strane žalovaných, nadväzne upravili žalobný petit smerujúci aj voči subjektu Slovenská autobusová doprava Zvolen, akciová spoločnosť, so sídlom Balkán, Zvolen, ako žalovanému II/, pričom konajúci súd uznesením zo dňa 28.05.2018 pripustil vstup žalovaného do konania. O dispozičných úkonoch žalobcov rozhodol konajúci súd uznesením zo dňa 28. 05. 2018 a uznesením zo dňa 26. 10. 2018 vyhlásením priamo na pojednávaní konanom dňa 26. 10. 2018. V súvislosti s doručením uznesenia súdu prvej inštancie zo dňa 28. 05. 2018 sp. zn. 12C/17/2017-93 okresný súd postupoval v súlade s právnym názorom vysloveným odvolacím súdom v uznesení zo dňa 31. 03. 2020 sp. zn. 14Co/39/2019. Zo strany žalovaného II/ bol na pojednávaní dňa 26. 10. 2018 produkovaný jediný návrh na doplnenie dokazovania a to vypočutie susedov alebohej D. H., ktorému súd nevyhovel a dokazovanie vyhlásil za skončené. Z prednesov právneho zástupcu žalovaného II/ na pojednávaní dňa 26. 10. 2018 je zrejmé, že tento bol v náležitom procesnom rozsahu oboznámený s celým predmetom konania, a dôkazmi, o ktoré sa žalobný návrh opiera. Na pojednávaní konanom dňa 24. 07. 2020, po vrátení veci odvolacím súdom, prvostupňový súd doručil právnej zástupkyňi žalovaného II/ rozhodnutie a listiny postupujúc v intenciách právneho názoru odvolacieho súdu. Právna zástupkyňa žalovaného II/ nevzniesla žiadne procesné výhrady a pripomienky voči uvedenému postupu okresného súdu na pojednávaní dňa 24. 07. 2020, nemala ani žiadne otázky v rámci výsluchov žalobcov I/ a II/ na tomto pojednávaní, neprodukovala k nim ani žiadne vyjadrenie k týmto výsluchom a procesnému postupu súdu. Obdobne nemala žiadne otázky na vypočutú svedkyňu A. B., nevyslovila žiadne výhrady voči obsahu výpovede tejto svedkyne. Žalovaný II/ cestou právnej zástupkyne nepredniesol žiadny dôkazný návrh na doplnenie dokazovania. Právna zástupkyňa žalovaného II/ na pojednávaní dňa 24. 07. 2020 neprodukovala žiadne tvrdenie o akomkoľvek nesprávnom postupe súdu, znemožňujúcim uskutočňovanie procesných práv žalovanému II/, ani sa nedomáhala žiadnych procesných práv, ktoré by mali byť upreté žalovanému II. Odvolacie námietky produkované žalovaným II. nie sú kompatibilné s jednotlivými ustanoveniami CSP a priečia sa aj základným princípom, na ktorých táto procesná norma je založená, pričom poukázal na článok 2 ods. 1, 2, článok 3 ods. 1, 2, článok 16 ods. 1 CSP. Vo viacerých častiach vykazuje posudzované odvolanie žalovaného II/ skôr znaky obštrukcie než regulárneho opravného prostriedku. V posudzovanom rozsudku a konaní mu predchádzajúcim nie sú prítomné porušovania procesných práv a oprávnení žalovaného II/ spôsobom a rozsahom ako to tvrdí odvolateľ. K otázke pasívnej legitímácie a výške nároku uviedli, že žalovaný v rámci odvolacích námietok reprodukuje zhodné tvrdenia ako v pôvodnom odvolaní, pričom nerešpektuje právne názory vyslovené odvolacím súdom v uznesení zo dňa 31. 03. 2020 sp. zn. 14Co/39/2019. Žalovaný II/ zodpovedá za žalovanú ujmu spôsobenú žalobcom, pretože bol zamestnávateľom škodcu - vodiča zraňujúceho autobusu a prevádzkovateľom zraňujúceho autobusu. Nárok na náhradu škody zahŕňa aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, pričom tento nárok je daný tak pri zodpovednosti zamestnávateľa v zmysle § 420 ods. 2 OZ, ako aj pri zodpovednosti prevádzkovateľa motorového vozidla v zmysle § 427 ods. 1 OZ (jedná sa o eurokonformný výklad pojmu náhrada škody). Žalovaný II/ vo svojom vyjadrení potvrdil, že v čase inkriminujúcej nehody bol zamestnávateľom vodiča zraňujúceho vozidla. Žalovaný II/ vo svojom odvolaní, ignorujúc právny názor odvolacieho súdu, naďalej tvrdí, že nedostatok jeho pasívnej vecnej legitímácie má vyplývať zo skutočnosti, že žalovaný II/ nebol prevádzkovateľom predmetného dopravného prostriedku podľa § 427 OZ. Podľa názoru žalovaného II/ je vlastníkom predmetného dopravného prostriedku UniCredit Leasing Slovakia, a. s. na základe leasingovej zmluvy a uvedená leasingová spoločnosť ako vlastníkom motorového vozidla je podľa žalovaného II/ i jeho prevádzkovateľom. Spoločnosť UniCredit Leasing Slovakia, a. s. nevykonáva a nevykonávala dopravu osôb, ani tovaru a k takejto činnosti nemala a nemá ani oprávnenie. Túto skutočnosť preukazuje napr. aj článok 3 leasingovej zmluvy. Tvrdenie žalovaného II/, že prevádzkovateľom zraňujúceho autobusu mala byť leasingová spoločnosť vylučuje jednak obsah leasingovej zmluvy, skutkové okolnosti a rovnako aj obsah všeobecných podmienok užívania predmetu leasingu, ktoré v jednotlivých článkoch konkretizovaných na pojednávaní dňa 16. 10. 2018 upravovali zodpovednosť a povinnosti žalovaného II/ ako leasingového nájomcu vo vzťahu k prevádzke a údržbe predmetného autobusu. V trestnom konaní, v štádiu konania pred súdom, si náhradu vecnej škody za poškodenie autobusu ako poškodený subjekt uplatnil žalovaný II/ a nie leasingová spoločnosť. Žalovaný II/ ako prevádzkovateľ motorového vozidla - autobusu, prevádzkou ktorého bola spôsobená dopravná nehoda, ku ktorej došlo dňa 30. 05. 2016, zodpovedá za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky. Žalovaný II/ v sústrastnom liste, ktorý bol vyhotovený ako reakcia po mimosúdnej výzve poškodených žalobcov na predžalobné urovanie nárokov, zo dňa 10. 02. 2017 sa sám označil za zamestnávateľa N. J. a prevádzkovateľa autobusu. Poukázal na právnu úpravu ustanovenia § 427 a až § 431 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k zodpovednosti za škodu spôsobenej prevádzkou dopravných prostriedkov, ktorá je osobitným druhom občianskoprávnej zodpovednosti za škodu, ktorá spočíva na princípe objektívnej zodpovednosti. Prevádzkou motorového

vozidla sa rozumie predovšetkým doba chodu jeho motora, jeho jazda a manipulácia s motorovým vozidlom. Prevádzkou motorového vozidla sú aj úkony vykonávané bezprostredne pred jazdou, po jej skončení a úkony potrebné na údržbu motorového vozidla. Prevádzkovateľ vozidla zodpovedá za technický stav, chod a údržbu vozidla, napríklad palivovú sústavu, chladiacu sústavu, olejovú sústavu, brzdnu sústavu, za stav pneumatík a podobne. Aj s ohľadom na tieto súvislosti je evidentné, že žalovaný II/ ako lízingový nájomca bol bez akýchkoľvek pochybností prevádzkovateľom zraňujúceho autobusu v zmysle ust § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka. Podmienky pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch súdom priznanej výške boli dané a preukázané, pretože pri predmetnej dopravnej nehode zahynula osoba v blízkom príbuzenskom vzťahu k ich osobe. Jednalo sa o harmonický veľmi hlboký, úzky a citový vzťah tragicky zosnulej matky a jej potomkov, ktorý však bol predčasne tragicky a náhle nenávratne pretrhnutý zásahom zamestnanca žalovaného II/ a prevádzkou jeho autobusu. Pri určení výšky a dôvodnosti nároku za spôsobenú nemajetkovú ujmu je namieste zohľadniť aj traumy, bolesť a smútok žalobcov, hrubým a nenapraviteľným zásahom do ich práva na súkromný život, do ich práva mať, udržiavať a rozvíjať vzťah so svojou matkou ako s najbližším človekom, ktorý im dal život, pričom túto stratu nebolo možné reparovať ani žiadnym spôsobom obnoviť. Obsah vzťahu medzi rodičom a dieťaťom nie je možné redukovať len na materiálu stránku, pretože tento vzťah má predovšetkým nehmotnú hodnotu a množstvo nemateriálnych znakov a parametrov. Zosnulá D. H. bola vitálna a čiperná žena, vo všetkých činnostiach bola samostatná a sebestačná. Na svoj vek bola vo výbornom zdravotnom stave a kondícií, bola milej, láskavej, priateľskej povahy, pracovitá, húževnatá, pobožná, angažovala sa v cirkevnom hnutí. S poškodenými synmi mala výborný vzťah, bola s nimi v úzkom kontakte, milovala svoju rodinu, bola pre nich obrovským vzorom, príkladom a oporou. Žalobcovi II/ v ťažkej životnej situácii (po rozchode s partnerkou, prišiel o bývanie) poskytla bývanie a starala sa mu aj o také veci a činnosti ako pranie, varenie a pod. Jej náhla násilná smrť zasiahla a otriasla oboma žijúcimi synmi, ktorí nemali ani možnosť sa s matkou rozlúčiť. Poukázali na výpoveď svedkyne N. B., ďalej poukázali na pre porovnanie na výšku priznanej nemajetkovej ujmy v iných obdobných prípadoch (rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 12Co/465/2014, Krajského súdu Trnava sp. zn. 9Co/423/2012, NS SR sp. zn. 3Cdo/18/2016, NS SR sp.zn. 1Cdo/117/2017). Majú zato, že z uvedeného porovnania vyplýva, že žalobcami uplatnená a súdom priznaná výška nemajetkovej ujmy nebola ani nadsadená ani neprimeraná. Naopak ide o výšku na spodnej hranici náhrad ustálených súdnou praxou. Ďalej poukázali nato, že k úmrtiu matky žalobcov došlo v dôsledku zavineného hrubého porušenia pravidiel cestnej premávky zo strany zamestnanca žalovaného II/ a to nedaním prednosti nákladnému vozidlu idúcemu po hlavnej ceste. Konanie zamestnanca nebolo z hľadiska trestnoprávnej kvalifikácie posudzované len ako trestný čin ublíženia na zdraví ale aj ako trestný čin všeobecného ohrozenia. Žalobcovia vyvrátili tvrdenia žalovaného II/ o úprimnom a poctivom postoji vodiča a žalovaného II/ nad tragickým následkom a poukázali na skutočnosti svedčiace o neúprimnom a farizejskom postoji týchto subjektov a v ich snahe poskytovať nekorektné a zavádzajúce údaje. Vodič A. J. sa žalobcom nikdy úprimne a čestne neospravedlnil, list ktorý adresoval so značným časovým odstupom od nehody zjavne koncipoval so zámerom vytvoriť si výhodnejšiu pozíciu v trestnom konaní. Žalovaný II/ nereagoval na mimosúdne žiadosti poškodených žalobcov o mimosúdne vyporiadanie ich nárokov, nepresné a zahmlievajúce označenie dopravnej spoločnosti bolo uvedené aj v liste zo dňa 10. 02. 2017 adresovanom žalobcovi I/, z ktorého nebolo možné jednoznačne a spoľahlivo ustáliť pôvodcu listu a prevádzkovateľa zraňujúceho vozidla (obchodné meno a označenie nezodpovedalo údajom z obchodného registra, absentoval údaj o identifikačnom čísle a pod.). Navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal žalobcom právo na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Žalovaný II/ v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcov uviedol, že žalobcovia v podanom vyjadrení uvádzajú, že navrhli pristúpenie žalovaného II/ do konania. Konajúci súd pripustil vstup žalovaného II/ do konania uznesením zo dňa 28. 05. 2016, voči takému uzneseniu nie je prípustné odvolanie. O dispozičnom úkone zo dňa 26. 10. 2018 (späťvzatie žaloby proti žalovanému I/) rozhodol konajúci súd dňa 26. 10. 2018 priamo na pojednávaní. Uvedené skutočnosti žalovaný II/ v podanom odvolaní žiadnym spôsobom nespochybňoval a ani nespochybňuje. Podstatou žalovaným II/ uplatnených námietok v podaní je tvrdenie, že konanie voči žalovanému I/ bolo dňom 27. 12. 2018 právoplatne zastavené, a že v uvedenom čase uznesenie zo dňa 28. 05. 2018 nenadobudlo právoplatnosť (keďže v uvedenom čase nebolo žalovanému II/ doručené); na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že voči uzneseniu zo dňa 28. 05. 2018 nie je prípustné odvolanie, keďže takéto uznesenie by mohlo nadobudnúť právoplatnosť až dňom doručenia žalovanému II/, za súčasného splnenia podmienky, že v čase takéhoto doručovania by konanie nesmelo byť zastavené - ktorá podmienka však splnená v prejednávanom prípade nebola. Od dátumu 27. 12. 2018 neexistoval žiaden subjekt na strane žalovaného, ktorý by sa procesne stal

stranou sporu, proti ktorému by mohlo byť vedené súdne konanie (keďže do dátumu 27. 12. 2018 nebolo právoplatne rozhodnuté o pristúpení ďalšieho subjektu - žalovaného II/ do konania), a teda vydanie rozsudku vo veci samej v zastavenom konaní je nutné podľa názoru žalovaného II/ považovať za nezákonný postup. K vyjadreniu žalobcov v podaní vyjadrení, že v súvislosti s doručovaním uznesenia súdu prvej inštancie zo dňa 28. 05. 2018 sp. zn. 12C/17/2017 okresný súd postupoval v súlade s právnym názorom vysloveným odvolacím súdom v uznesení zo dňa 31. 03. 2020 sp.zn.14Co/39/2019 uviedol, že žalovaný II/ sa stotožňuje s názorom vysloveným odvolacím súdom a teda, že v prípade doručovania uznesenia o pristúpení ďalšieho subjektu do konania ide o odstrániteľnú procesnú podmienku (vo všeobecnosti), a teda že je potrebné zákonným spôsobom doručiť takéto uznesenie subjektu konania do času rozhodnutia vo veci samej (vo všeobecnosti), avšak v prejednávanej prípadе ide po dátume 27. 12. 2018 (kedy bolo konanie voči žalovanému I/ právoplatne zastavené a kedy od uvedeného dátumu už v konaní žiaden iný subjekt nevystupuje) o neodstrániteľnú vadu konania, ktorú nie je možné zhojiť doručením takéhoto uznesenia žalovanému II/ po dátume 27. 12. 2018. Až po právoplatnosti výroku I/ v poradí prvého rozsudku vo veci samej, nadobudla vada konania - nedoručenie uznesenia o pripustení žalovaného II/ do konania, neodstrániteľný charakter. Vzhľadom na uvedené bolo na procesnej aktivite žalobcov aby zabránili tomu, že konanie bude právoplatne zastavené a súčasne v tom čase ešte nie je uznesenie o pripustení žalovaného II/ právoplatné a teda žalobcovia mohli a mali možnosť podať voči výroku I/ (o zastavení konania proti žalovanému I/) v poradí prvého rozsudku vo veci samej odvolanie s tým, že do rozhodnutia odvolacieho súdu o výroku o zastavení konania proti žalovanému I/ mohlo dôjsť k doručeniu uznesenia zo dňa 28. 05. 2018 žalovanému II/ a teda do času rozhodnutia odvolacieho súdu o zastavení konania by ešte stále išlo o odstrániteľnú procesnú podmienku konania. K uvedenému však v konaní nedošlo, odvolanie proti výroku I/ podané nebolo a teda konanie voči žalovanému I/ bolo právoplatne zastavené dňom 27.12.2018 a po uvedenom dátume išlo vo vzťahu k žalovanému II/ o neodstrániteľnú vadu konania, ktorú nie je možné žiadnym spôsobom zhojiť. Žalovaný II/ vyvinul dostatočnú procesnú aktivitu za účelom doručenia uznesenia, keď opakovane žiadal o doručenie uznesenia (uznesenie o pripustení vstupu žalovaného II/ do konania na strane žalobcu), uvedená neodstrániteľná vada konania ktorá v konaní vznikla, preto nemôže byť „pričítaná žalovanému II/ na jeho ťarchu“. Pokiaľ žalobcovia vo svojom vyjadrení poukazujú na priebeh doterajšieho konania, poukazujú na skutočnosť, že žalovaný II/ nevzniesol žiadne výhrady k vykonanému dokazovaniu, nenavrhol ďalšie dôkazy, nevyjadril sa k výpovediam svedkov a že žalovaný II/ neprodukoval žiadne tvrdenie o akomkoľvek nesprávnom postupe, nie je zrejmé akým spôsobom sa žalobcom uvedené skutočnosti týkajú vyššie uvedeného nesprávneho procesného postupu súdu. Pokiaľ žalobcovia uvádzajú, že odvolacie námietky nie sú kompatibilné s jednotlivými ustanoveniami Civilného sporového poriadku a priečia sa aj základným princípom na ktorých je táto procesná norma založená, nie je žalovanému II/ zrejmé, v čom by mala spočívať prípadná konkrétna „inkompatibilita“ odvolacích námietok žalovaného II/ s jednotlivými ustanoveniami CSP. Žalobcovia vo svojom vyjadrení nepredostreli žiadnu svoju právnu argumentáciu, ktorá by čo i len v teoretickej rovine spochybňovala správnosť vyššie uvedených právnych názorov žalovaného II/. Pokiaľ žalobcovia uvádzali, že v obdobných veciach žalovaného II/ (napr. konanie vedenom na Krajskom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 14Co/19/2017) bola ustálená zodpovednosť žalovaného II/ z titulu nemajetkovej ujmy, a taktiež bolo ustálené, že lízingový prenajímateľ nie je v konkrétnej súdnej veci prevádzkovateľom motorového vozidla, a teda, že uvedené rozhodnutie je aplikovateľné na prejednávaný prípad, s týmto sa žalovaný II/ nestotožňuje, najmä z dôvodu, že kým v konaní sp zn. 14Co/19/207 bol lízingovým prenajímateľom spoločnosť ČSOB lízing (a jeho zmluvné podmienky) tak v tomto konaní je lízingovým prenajímateľom UniCredit Leasing Slovakia, a. s. (a jeho zmluvné podmienky). Analogické použitie predmetného rozhodnutia preto na prejednávaný prípad je neprípustné a nenáležité. Z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku nevyplývajú žiadne úvahy súdu o tom, prečo lízingový prenajímateľ UniCredit Slovakia, a. s., nemôže byť iným prevádzkovateľom motorového vozidla podľa ust. § 427 ods. 2 OZ. Súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal so žiadnym konkrétnym ustanovením VOP spoločnosti UniCredit Leasing Slovakia, a. s., na ktoré poukazoval v priebehu konania žalovaný II/. Podľa názoru žalovaného žalovaný II/ nemal nad motorovým vozidlom takú právnu a faktickú dispozíciu, na základe ktorej by bolo možné žalovaného II/ považovať za prevádzkovateľa motorového vozidla. Zo žalovaným II/ citovaným ustanovením VOP spoločnosti UniCredit Leasing Slovakia, a. s., vyplýva, že žalovaný II/ bol významným spôsobom obmedzený s dispozíciou s motorovým vozidlom a to tak po faktickej ako aj po právnej stránke. Má zato, že prevádzkovateľom motorového vozidla v prejednávanom prípade je spoločnosť UniCredit Leasing Slovakia, a. s., a to v súlade s ust. § 427 ods. 2 OZ a nie žalovaný II/ podľa ust. § 427 ods. 1 OZ. Navrhol rozhodnúť v súlade s návrhom uvedeným v podanom odvolaní.

5. Žalobcovia v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného II/ uviedli, že tento pokračuje v konštruovaní deformačno-formalistických tvrdení a výkladu o existencii údajnej ne/odstrániteľnej procesnej vady v súvislosti s vydaním rozsudku vo veci samej v zastavenom konaní. S uvedenými tvrdeniami žalobcovia nesúhlasia, považujú ich za účelové a obštrukčné. V súvislosti s procesnou aktivitou žalobcov uviedli, že boli vykonané riadne kompetentne a s náležitou starostlivosťou. Žalobcovia si nárok na náhradu nemajetkovej ujmy voči žalovanému uplatnili riadne a včas a procesnoformálne predpísaným spôsobom. V čase uplatnenia nároku voči žalovanému II/ návrhom zo dňa 24. 05. 2018 (jednalo sa o návrh na pristúpenie ďalšieho účastníka strany do konania na strane žalovaného, nešlo o zmenu ale o zmenu žalovaného subjektu) a počas nadväzujúceho konania nebola daná žiadna prekážka alebo absencia procesnej podmienky pre konanie a rozhodovanie o tomto nároku voči žalovanému II/ (takouto prekážkou nemôže byť zastavenie konania voči žalovanému I/ rozhodnutím zo dňa 26. 10. 2018). Nie je úlohou žalobcov reparaovať procesné omeškanie súdu pri doručení určitého uznesenia, ani žalobcovia nenesú a nemôžu niesť zodpovednosť za takéto omeškanie. Žalobcovia nemohli byť osobami disponujúcimi oprávnením napadnúť opravný prostriedok výrok rozsudku z 26. 10. 2018 o zastavení konania voči žalovanému I/, pretože zastavenie konania voči žalovanému I/ iniciovali samotní žalobcovia. Rozhodnutie o zastavení konania voči žalovanému I/ bolo na základe výsledkov dokazovania na uvedenom pojednávaní plne dôvodné, opodstatnené a urobené aj na prospech žalobcov, pričom účinky zastavenia sa viazali výlučne na osobu žalovaného I/. Rozhodujúcou okolnosťou je, že ani v čase podania návrhu žalobcov z 28. 05. 2018 a či ani v čase rozhodovania súdu prvého stupňa o pripustení žalovaného II/ do konania, to znamená, ku dňu 28. 05. 2018, neexistovala žiadna taká prekážka v postupe (v civilnom konaní), ktorá by mala za následok zastavenie konania v zmysle ust. § 161 CSP. Žalovaný II/ sa tak stal stranou sporu na strane žalovaných, takto v konaní aj vystupoval a konal, uplatňoval si všetky práva a dispozície spojené s týmto procesným postavením a nebolo mu odňaté žiadne (ani dielčie) právo na spravodlivý proces. Interpretácia procesných rozhodnutí súdov v posudzovanej veci a výklad inštitútov pristúpenia ďalšieho účastníka/strany do konania v zmysle ust. § 79 CSP, účinkov rozhodnutia o pristúpení ďalšieho účastníka do konania, či účinkov rozhodnutia o zastavení konania voči niektorému z účastníkov/strán konania, ktoré zaujal žalovaný II/, ako odvolateľ, sa prieči základným princípom a východiskám tvoriacich podstatu civilného sporového poriadku. Pokiaľ ide o pasívnu legitímáciu žalovaného odvíjajúcu sa od jeho zodpovednosti ako zamestnávateľa v zmysle ust. § 420 ods. 2 OZ, ako aj prevádzkovateľa motorového vozidla v zmysle ust. § 427 ods. 1 OZ, žalobcovia zaujali k týmto otázkam a odvolacím námietkam žalovaného II/ podrobné stanovisko k obsahu pôvodného odvolania z 21.12.2018, vyjadrenia z 28. 12.2018 a v ostatnom vyjadrení zo dňa 25.09.2020, pričom na obsahu týchto úkonov nemajú dôvod nič zmeniť a v celom rozsahu na ne odkazujú, vrátane relevantných ustanovení lízingovej zmluvy uzavretej medzi spoločnosťou UniCredit Leasing Slovakia a žalovaným II/ ako lízingovým nájomcom. V ostatnom znení sa v zásade pridŕžovali tvrdení uvedených v ich vyjadrení k podanému odvolaniu.

6. Žalovaný II/ v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcov v podstate uvádzal skutočnosti zhodné v podanom odvolaní, ako aj vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcov. Pokiaľ žalobcovia v písomnom vyjadrení uvádzali, že nie je úlohou žalobcov reparaovať procesné omeškanie súdu pri doručení uznesenia a ani nemôžu niesť zodpovednosť za takéto omeškanie, žalovaný to netvrdí, avšak za akékoľvek doručovanie akéhokoľvek uznesenia nemôže niesť zodpovednosť ani žalovaný II/, a to najmä za situácie, kedy sú podľa jeho názoru v konaní porušované procesné práva žalovaného II/, tak ako na to žalovaný poukazoval v doterajšom priebehu konania. Poukázal na to, že v čase kedy žalovaný II/ podával odvolanie proti v poradí prvého rozsudku vo veci samej (a teda počas plynutia odvolacej lehoty, ktorá plynula tak žalobcom ako žalovanému II/), nebol výrok rozsudku I/ o zastavení konania proti žalovanému I/ právoplatný, a teda žalovaný nevedel, či tento výrok nadobudne alebo nenadobudne právoplatnosť vzhľadom na prípadnú procesnú aktivitu žalobcov alebo žalovaného I/ - čoho následkom bolo, že v pôvodnom odvolaní (v čase plynutia odvolacej lehoty) ešte žalovaný II/ nemohol uplatniť námietku o neodstrániteľnej podmienke konania, keďže táto v tom čase ešte neexistovala. Aj z uvedeného dôvodu sa s ňou odvolací súd nezaoberal (keďže takáto odvolacia námietka nebola uplatnená).

7. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 Zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario, keď odvolací súd podľa § 219 ods. 3 CSP a za použitia ust. § 378 ods. 1 CSP oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Banskej Bystrici v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, pričom vo veci nebolo potrebné nariaďovať pojednávanie v zmysle § 385 ods. 1 CSP

z dôvodu, že nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie postupom v zmysle § 384 ods. 1 a 2 CSP a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem, rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 388 CSP zmenil tak, ako je to uvedené v enunciaci tohto rozsudku, keďže preskúmaním veci dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci pri viazanosti skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, je potrebné v zmysle § 388 CSP zmeniť.

8. Podľa § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

9. Odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav a dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie v súdnej veci síce správne zistil skutkový stav veci, avšak vyvodil z neho nesprávne právne závery.

10. Odvolací súd uvádza, že pri rozhodovaní o odvolaní žalovaného vychádzal zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, pričom neboli naplnené procesné predpoklady dopĺňovať dokazovanie, prípadne nariadovať odvolacie pojednávanie zo strany odvolacieho súdu s poukazom na ust. § 383, § 384 ods. 1, 2 a 3 v spojení s ust. § 366 CSP. Zároveň neboli splnené ani predpoklady na aplikáciu ust. § 382 CSP vo vzťahu k právnemu posúdeniu veci.

11. Odvolací súd k jednotlivým odvolacím námietkam uvádza:

12. K odvolacej námietke žalovaného v podanom odvolaní, v ktorej namietal, že celé súdne konanie je zaťažené procesnou vadou, ktorá by mala mať za následok zrušenie odvolaním napadnutého rozsudku a zastavenie odvolacieho konania s poukazom na to, že hoci súd prvej inštancie pripustil vstup do konania na strane žalovaného, ako žalovaného II/ - Slovenská autobusová doprava Zvolen, a. s., avšak toto rozhodnutie nenadobudlo právoplatnosť ku dňu, kedy konanie v dôsledku späťvzatia žaloby žalobcami voči pôvodnému žalovanému - žalovanému I/ SAD Zvolen, a. s., bolo voči tomuto žalovanému právoplatne zastavené, majú za to, že túto procesnú podmienku v prejednávanej veci nemožno odstrániť, odvolací súd uvádza, že s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prejednávanej veci nemožno túto odvolaciu námietku žalovaného považovať za dôvodnú. Odvolací súd uvádza, že z obsahu spisu je nepochybne zrejmé, že súd prvej inštancie uznesením č. k. 12C/17/2017 - 93 zo dňa 28. 05. 2018 na návrh žalobcov zo dňa 24. 05. 2018, ktorý sa domáhali pristúpenia ďalšieho subjektu na strane žalovaného, a to žalovaného II/ Slovenská autobusová doprava Zvolen, a. s., so sídlom Balkán 53, Zvolen, IČO: 36 054 666 a zároveň týmto podaním navrhli pripustiť zmenu petitu žaloby tak, že žalovaní I/ a II/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 1/ nemajetkovú ujmu vo výške 15.000,- Eur, žalovaní I/ a II/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 2/ náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,- Eur. Súd vyššie uvedeným uznesením pripustil, aby do konania vstúpil ďalší subjekt na strane žalovaného - spoločnosť Slovenská autobusová doprava Zvolen, a. s., so sídlom Balkán 53, Zvolen, IČO: 36 054 666, ako žalovaný II/. Z obsahu spisu je nepochybné, že po písomnom vypracovaní uznesenia bolo toto uznesenie doručené právnomu zástupcovi žalobcov dňa 31. 05. 2018 a pôvodne označenému žalovanému - obchodnej spoločnosti SAD Zvolen, a. s., dňa 24. 05. 2018, v tom čase súd nedoručoval toto uznesenie žalovanému II/ Slovenskej autobusovej doprave Zvolen, a. s., pričom sa nepochybne jednalo o nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie. Z obsahu spisu taktiež nepochybne vyplýva, že proti prvému rozsudku súdu prvej inštancie (rozsudok č. k. 12C/17/2017 - 242 zo dňa 26. 10. 2018) podal odvolanie žalovaný II/, a to proti výrokom II. a III. rozsudku, ktorými súd uložil žalovanému II/ povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,- Eur (výrok II.) a ktorým súd uložil žalovanému II/ povinnosť zaplatiť žalobcovi 2/ náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,- Eur (výrok III.), pričom súd prvej inštancie výrokom I. zastavil konanie voči žalovanému I/ (SAD Zvolen, a. s.). Výrokom IV. rozhodol, že žalovanému I/ náhradu trov konania voči žalobcom 1/ a 2/ nepriznáva a výrokom V. priznal žalobcom 1/ a 2/ právo na náhradu trov konania voči žalovanému II/ vo výške 100 %. Odvolací súd, a to Krajský súd v Banskej Bystrici, uznesením č. k. 14Co/39/2019 - 333 zo dňa 31. 05. 2020 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II., III. a V. a v tomto rozsahu vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom už v tomto uznesení odvolací súd konštatoval, že uznesenie o pripustení vstupu žalovaného II/ do konania nebolo doručené

žalovanému II/, ani jeho právnej zástupkyňi, pričom bolo potrebné ho doručiť z dôvodu, že to bolo potrebné pre vedenie konania a zároveň odvolací súd konštatoval, že konanie, aj samotné odvolaním napadnuté rozhodnutie trpí vadou, konkrétne nedostatkom procesnej podmienky na strane subjektov konania, ktorý je síce odstrániteľný, avšak do rozhodnutia vo veci samej k tomuto odstráneniu nesplnenej procesnej podmienky nedošlo. Odvolací súd s prihliadnutím už aj na vyššie uvedené, k uvádzanej odvolacej námietke žalovaného II/ uvádza, že rozhodnutie o pristúpení ďalšej strany do konania je procesným rozhodnutím, ktoré vymedzuje okruh strán sporu, pričom súd prvej inštancie uznesením č. k. 12C/17/2017 - 93 zo dňa 28. 05. 2018 vymedzil okruh strán sporu na strane žalovaných tak, že týmito sú okrem žalovaného I/ SAD Zvolen, a. s., aj žalovaný II/ Slovenská autobusová doprava Zvolen, a. s. Hoci je pravdou, že konanie voči žalovanému I/ v dôsledku späťvzatia žaloby žalobcami bolo právoplatne zastavené v čase, keď ešte uznesenie o pripustení vstupu žalovaného II/ do konania nenadobudlo právoplatnosť, a to nepochybne v dôsledku nesprávneho postupu súdu prvej inštancie, pričom žalovaný II/ sa stal stranou sporu až právoplatnosťou tohto uznesenia, neznamená to, že tým (právoplatnosťou uznesenia o zastavení konania voči žalovanému I/) došlo k zmene vymedzeného okruhu strán sporu aj vo vzťahu k žalovanému II/, voči ktorému žalobcovia žalobu nevzali späť; v tejto súvislosti je významné, že žalobcovia podaním zo dňa 24. 05. 2018 okrem návrhu na pripustenie ďalšieho subjektu do konania na strane žalovaného navrhli pripustiť zmenu žaloby tak, ako je už uvedené vyššie, pričom súd prvej inštancie o tomto návrhu rozhodol na pojednávaní dňa 26. 10. 2018 za prítomnosti všetkých strán sporu vrátane žalovaného II/, ktorý bol v konaní zastúpený právnu zástupkyňou žalovaného II/. Vyhlásením uznesenia o pripustení zmeny petitu na pojednávaní dňa 26. 10. 2018 (ktoré uznesenie vyhlásením uznesenia nadobudlo právoplatnosť) došlo k vymedzeniu predmetu žalobného návrhu, pričom zároveň, ako už odvolací súd vyššie uviedol, rozhodnutím súdu, ktorým súd pripustil vstup žalovaného II/ do konania na strane žalovaného, bol vymedzený okruh účastníkov sporu na strane žalovaného tak, že týmto okrem žalovaného I/ je aj žalovaný II/ - Slovenská autobusová doprava Zvolen, a. s. Je potrebné mať za to, že hoci v čase, kedy rozhodnutie o zastavení konania voči žalovanému I/ nadobudlo právoplatnosť, nebolo ešte právoplatné uznesenie, ktorým súd pripustil vstup žalovaného II/ do konania, jedná sa o odstrániteľnú vadu na strane žalovaného II/, keďže je nepochybné, že žaloba smerovala aj voči žalovanému II/, ktorý sa doručením uznesenia č. k. 12C/17/2017 - 93 zo dňa 28. 05. 2018 stal stranou sporu na strane žalovaného. Práve z dôvodov, ktoré vo vedenej veci nastali spôsobom tak, ako ich vyššie špecifikuje odvolací súd, potom nemožno považovať vyššie uvedenú námietku žalovaného za dôvodnú a nemožno preto v súdnej veci ani aplikovať žalovaným II/ uvádzané rozhodnutie, konkrétne 5Cdo 248/2012, ani rozhodnutie ústavného súdu III.ÚS 101/2016. Rovnako odvolací súd nepovažuje za dôvodnú ani námietku žalovaného, že súd prvej inštancie mal rozhodnúť o pripustení zmeny žaloby po tom, čo žalobcovia zobrali žalobu voči žalovanému I/ späť; nepochybne späťvzatím žaloby žalobcami 1/ a 2/ proti žalovanému I/ predmetom konania zostal žalobcami uplatnený nárok proti žalovanému II/, ktorým sa domáhali každý zo žalobcov zaplatenia z titulu nemajetkovej ujmy čiastky po 15.000,- Eur.

13. Vo vzťahu k ďalším odvolacím námietkam žalovaného, týkajúcich sa námietky o nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného s poukazom na to, že pasívne legitimovaným v konaní má byť vodič autobusu, ktorý v čase dopravnej nehody viedol toto motorové vozidlo, resp. leasingová spoločnosť, ktorá v rozhodnom čase s prihliadnutím na uzavretú leasingovú zmluvu medzi spoločnosťou UniCredit Leasing Slovakia, a. s. a žalovaným II/ bola vlastníkom motorového vozidla, namietajúc, že súd prvej inštancie sa pasívnou legitímáciou - vlastníkom motorového vozidla nevysporiadal, odvolací súd uvádza, že ani tieto odvolacie námietky žalovaného nemožno považovať za dôvodné, pričom zároveň zdôrazňuje, že rovnaké odvolacie námietky žalovaný uviedol aj v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 12C/17/2017 - 242 zo dňa 26. 10. 2018 (prvé rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci), pričom odvolací súd sa aj s týmito námietkami už vysporiadal v uznesení č. k. 14Co/39/2019 - 331 zo dňa 31. 03. 2020, konkrétne v bodoch 33., 34., 35., 37. odôvodnenia rozhodnutia; tejto argumentácii sa odvolací súd aj naďalej pridrižava a z dôvodu, aby duplicitne neuvádzal rovnaké skutočnosti, odvolací súd k argumentácii žalovaného, že by subjektom zodpovedným za neoprávnený zásah do osobnostných práv bol vodič autobusu a od tohto odvodzuje žalovaný II/, že nie je vo veci pasívne legitimovaným, odvolací súd uvádza, že táto argumentácia žalovaného II/ neobstojí, keďže v konaní bolo preukázané, že vodič autobusu bol zamestnancom žalovaného II/, a pokiaľ bezprostredným pôvodcom zásahu do osobnostných práv je fyzická osoba určená na výkon činnosti právnickou osobou (tak ako v súdnej veci), analógiou v zmysle § 853 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) pri aplikácii ust. § 420 a nasl. OZ platí, že škoda je spôsobená právnickou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Je nepochybné, že vodič autobusu vykonával činnosť pre žalovaného - vykonávanie prepravy osôb, pri ktorej činnosti došlo k zásahu do osobnostných práv,

teda je zrejmé, že žalovaný II/ je v konaní pasívne legitimovaným subjektom na strane žalovaného. Pasívna subjektivita žalovaného II/ vyplýva aj z ust. § 427, keďže zásah do osobnostných práv bol spôsobený prevádzkou dopravy, resp. prevádzkou dopravného prostriedku. Rovnako, pokiaľ žalovaný II/ namieta nedostatok vecnej pasívnej legitimácie, tvrdiac, že vozidlo v čase dopravnej nehody, kedy došlo k usmrteniu matky žalobcov bolo vo vlastníctve leasingovej spoločnosti a žalovaný II/ bol len leasingovým nájomcom, táto námietka neobstoí s poukazom na to, že v súdnej veci je predmetom konania nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej prevádzkou dopravného prostriedku, pričom pre účely ust. § 427 OZ je subjektom, ktorý má právnu a faktickú možnosť trvale disponovať daným dopravným prostriedkom práve žalovaný II., čo v konaní na základe vykonaného dokazovania nepochybne bolo zistené. V tomto smere odvolací súd opakovane poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 12/2018 zo dňa 11. 12. 2019. Odvolací súd teda záver súdu prvej inštancie, že prevádzkovateľom v zmysle § 427 OZ v danej veci je žalovaný II., ako prevádzkovateľ dopravy, ktorý je dopravnou organizáciou s hlavnou hospodárskou činnosťou, okrem iného aj pravidelnou a nepravidelnou autobusovou dopravou vnútroštátnou, medzinárodnou, mestskou, zodpovedá za škodu spôsobenú osobitnou povahou prevádzky dopravy, teda je vo veci pasívne legitimovanou stranou na strane žalovaného, pričom pasívna legitimácia nesvedčí leasingovej spoločnosti UniCredit Leasing Slovakia, a. s. práve z dôvodu, že vo veci bolo namieste aplikovať ust. § 427 OZ. Odvolací súd teda odvolacie námietky vo vzťahu k pasívnej legitimácii žalovaného považuje za nedôvodné, pričom opakovane zdôrazňuje, že s týmito námietkami sa odvolací súd vysporiadal už v uznesení sp. zn. 14Co/39/2019.

14. Žalovaný ďalej v odvolaní namietal, že súd pri právnom posúdení veci vzal do úvahy len a výlučne len intenzitu vzťahu medzi žalobcami a ich nebohú matkou, pričom nedostatočne prihliadal, resp. neprihliadal vôbec na ostatné okolnosti prípadu, a to na strane poškodených, najmä na vek zomrelej, vek pozostalých, otázku hmotnej závislosti pozostalých a na strane osoby zodpovednej ako pôvodcu zásahu najmä na postoj osoby zodpovednej k udalosti, na mieru zavinenia, skutkové okolnosti vzniku škodovej udalosti poukazujúc na skutočnosť, že k protiprávnemu konaniu zo strany zamestnanca žalovaného II. N. nedošlo úmyselne, ale z nebanlivosti, jednalo sa u neho o chvíľkovú nepozornosť či nedostatočné zistenie stavu na vozovke pred tým, ako začal odbočovať, neporušil žiadne predpisy týkajúce sa obmedzenia najvyššej rýchlosti, nebol pod vplyvom alkoholu, sám pri dopravnej nehode utrpel ťažké zranenia, po udalosti navštívil všetkých pozostalých, ktorým sa ospravedlnil a opätovne sa ospravedlnil aj v konaní pred súdom, ako to vyplýva z odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To/117/2017, pán J. pred súdom svoju vinu uznal, žalovaný II. zaslal žalobcom sústrastný list, v ktorom vyjadril hlbokú ľútosť a ospravedlnenie, rovnako tak učinil aj v rámci pojednávania, s ktorými skutočnosťami sa súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nevysporiadal. K tejto odvolacej námietke žalovaného odvolací súd uvádza, že je nutné ju považovať za čiastočne dôvodnú. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie nepochybne vyplýva zistený skutkový stav, pričom súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania zistil a aj konštatoval existenciu silných sociálnych, morálnych a citových vzťahov vytvorených v rámci súkromného a rodinného života nebohej matky a žalobcov. Zároveň konštatoval, že žalobcovia mali usporiadaný a blízky vzťah s nebohú. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že mal za preukázané, že nebohá matka žalobcov bola činorodou a pracovitou osobou, pričom aj z výpovedí samotných žalobcov vyplýva, že táto im bola nápomocná predovšetkým zabezpečovaním produktov, ktoré sama dopestovala. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol, že vodič autobusu síce išiel nízkou rýchlosťou a nebol pod vplyvom alkoholických nápojov, nevedel však odôvodniť, prečo došlo k dopravnej nehode; súd mal za to, že ľútosť zo dňa 10. 02. 2017 na č. l. 137 spisu poslal žalobcom iba formálne, ďalej, že má za to, že vek matky 88 rokov nehral žiadnu rolu v tom, že bola obetavá, pracovitá žena, ktorá sa starala o rodinu, vedela vybaviť všetko aj čo sa týka iných záležitostí. Mal za preukázané, že vzťah žalobcu 1/ s nebohú matkou bol veľmi blízky, vzťah žalobcu 2/ (v odôvodnení nesprávne uvedený žalobca 1/) vyhodnotil ako nadštandardný s poukazom na to, že v čase tragickej udalosti tento býval v dome zosnulej matky, pričom zároveň súd prvej inštancie poukázal na to, že pri rozhodovaní prihliadal na všetky predpoklady zodpovednosti, zohľadnil aj prípadnú mieru zavinenia poškodenej, pričom žalobcami požadovanú nemajetkovú ujmu vo výške 15.000,- Eur v prospech žalobcu 1/ a 15.000,- Eur v prospech žalobcu 2/ považoval za primeranú. Hoci súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol zistený skutkový stav, podľa názoru odvolacieho súdu práve s prihliadnutím na zistený skutkový stav, ktorým je odvolací súd viazaný, súd prvej inštancie nevykonal správne právne posúdenie uplatneného nároku čo sa týka výšky uplatneného nároku.

15. Odvolací súd uvádza, že základnými kritériami určenia výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch v dôsledku neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti sú závažnosť vzniknutej ujmy, ako i okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, ktoré môžu byť významné tak u osoby postihnutej, ako i u osoby, ktorá neoprávnený zásah spôsobila. Výška peňažnej náhrady je predmetom voľnej úvahy súdu, keďže zákon nestanovuje ani rámcové čiastky pre odškodnenie nemajetkovej ujmy, preto súd musí vždy okrem závažnosti vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo, prihliadať aj k naplneniu požiadavky účinného primeraného zadosťučinenia za vzniknutú nemajetkovú ujmu, ale aj k požiadavke nezneužívania tohto právneho prostriedku na neprípustné obohacovanie sa. Primeranosť je rozhodujúcim kritériom priznávania odškodnenia, aby bol dosiahnutý účel kompenzácie, pričom je potrebné pri zachovaní proporcionality prihliadať na to, aby výška peňažnej satisfakcie nebola prostriedkom bezdôvodného obohacovania sa. Rozhodujúcim je preto zvažovanie individuálnych okolností prípadu, pričom výška náhrady nemajetkovej ujmy musí tiež odrážať všeobecne zdieľané predstavy o spravodlivosti. Pri stanovení výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy súd musí prihliadať: a) na závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, a to k naplneniu požiadavky účinného primeraného zadosťučinenia za vzniknutú nemajetkovú ujmu, b) na požiadavku nezneužívania tohto právneho prostriedku na neprípustné obohacovanie. Pre rozhodovanie je však vždy dôležité zváženie individuálnych okolností každého prípadu, pričom judikatúra súdov v tejto oblasti ochrany osobnosti sa zhoduje na primárnom význame vyrovnávacieho charakteru náhrady nemajetkovej ujmy, resp. zmiernení nepriaznivého následku neoprávneného zásahu. Pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy preto súdy musia starostlivo prihliadnúť na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. V prejednávanej veci odvolací súd zobral do úvahy skutočnosti vyplývajúce zo spisu, keď bolo zistené, že žalobou uplatňovaný nárok predstavuje náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej žalobcom 1/ a 2/ stratou ich matky, ktorá zomrela v dôsledku dopravnej nehody zo dňa 30. 05. 2016 v dôsledku zavineného konania zamestnanca žalovaného II. pri dopravnej nehode autobusu, ktorý viedol N. J. (zamestnanec žalovaného II.). Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie bolo zistené, že v čase dopravnej nehody matka žalobcov mala 88 rokov, pričom zároveň bolo preukázané, že vo svojom veku bola činnou osobou, ktorá pestovala zeleninu, ktorou zásobovala aj žalobcov. Z konania nepochybne vyplynulo, že žalobca 1/ bol ženatý, spolu so svojou rodinou býval v I., matku navštevoval, žalobca 2/ po tom, čo ukončil partnerský vzťah, sa nasťahoval do domu svojej matky, pričom v čase pred nehodou pracoval dlhšie obdobie v Českej republike v 3-týždňových turnusoch, po ktorých sa vracal do domu matky. Z vykonaného dokazovania aj odvolací súd konštatuje dobré rodinné vzťahy v rámci rodiny žalobcov a matky, prípadne aj širšej rodiny. Je nepochybné, že v dôsledku dopravnej nehody došlo k životnému obratu aj v životoch žalobcov, keď v dôsledku dopravnej nehody umrela ich matka, pričom sa jednalo o osobu žalobcom blízku s prihliadnutím na zistené blízke vzťahy medzi nebohou matkou a jej plnoletými synmi. Zároveň odvolací súd tiež konštatuje, že sa jedná o stratu nenahradiateľnú. Odvolací súd však zároveň uvádza, že pri posúdení žalobcami uplatneného nároku je potrebné prihliadať nielen na intenzitu vzťahu medzi žalobcami a ich nebohou matkou, ale aj na ostatné okolnosti, ktorými sú aj vek nebohej matky žalobcov, ktorá v čase dopravnej nehody mala 88 rokov, pričom zároveň je potrebné prihliadať aj na skutočnosť, že žalobcovia sú plnoletí, neboli právne žiadnym spôsobom odkázaní na výživu a starostlivosť od svojej nebohej matky. Konanie zamestnanca žalovaného - vodiča autobusu bolo nedbanlivostné, ktoré konanie zamestnanec žalovaného oľutoval a pozostalým prípadne aj ďalším poškodeným sa ospravedlnil, pričom pokiaľ súd prvej inštancie vo vzťahu k tomuto konaniu dospel k názoru, že toto nemožno považovať za úprimné, neuviedol žiadne skutkové okolnosti a zistený skutkový stav, na základe ktorého takýto záver súd prvej inštancie vykonal a z ktorých zistených okolností by takýto záver vyplýval. Bolo nepochybne preukázané, že jednak vodič žalovaného II. svoj čin oľutoval a ospravedlnil sa, pričom aj žalovaný II. sa písomne ospravedlnil žalobcom 1/, 2/, ktoré písomné ospravedlnenie im bolo aj doručené. Tiež však je nepochybné, že s prihliadnutím na utrpenú stratu smrťou matky, nie je dostatočným zadosťučinením len ospravedlnenie vodiča, ktorý spôsobil dopravnú nehodu, resp. písomné ospravedlnenie zodpovedného subjektu, t. j. žalovaného II., preto nepochybne žalobcom vznikol nárok aj na náhradu nemajetkovej ujmy. Odvolací súd, berúc do úvahy všetky vyššie uvedené hľadiská a zistený skutkový stav súdom prvej inštancie, dospel k názoru, že je dôvodné, primerané a opodstatnené priznať každému zo žalobcov náhradu nemajetkovej ujmy po 7.000,- Eur s prihliadnutím k tomu, že v dôsledku dopravnej nehody došlo k úmrtiu ich matky. Pri rozhodovaní o výške primeranej náhrady nemajetkovej ujmy odvolací súd vzal do úvahy aj rozhodovacie prax súdov v obdobných prípadoch (viď napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Cdo 131/2018, 3Cdo 1174/2019, 2Cdo 234/2018, 2Cdo 235/2018 - v ktorých súdy rozhodovali o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy v prípade smrti rodiča plnoletých detí). Odvolací súd už len vo vzťahu k rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR, na ktoré poukazovali žalobcovia v písomnom vyjadrení, sp. zn. 1Cdo 117/2017 uvádza, že oboznámením

sa s týmto rozsudkom vôbec nie je možné dospieť k názoru, že by v súdnej veci sa jednalo o obdobný skutkový stav ako je predmet tohto súdneho konania, preto odvolací súd pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy nemohol vziať do úvahy ako rozhodné práve toto rozhodnutie Najvyššieho súdu SR. Keďže súd prvej inštancie pri právnom posúdení uplatneného nároku vykonal nesprávne právne posúdenie všetkých do úvahy pripadajúcich okolností, na ktoré je potrebné prihliadať pri rozhodovaní o tomto nároku, odvolací súd postupom v zmysle § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, pričom zároveň dospel k názoru, že žalovaný je v konaní vecne pasívne legitimovaný tak, ako to už uviedol odvolací súd vyššie. K posúdeniu pasívnej legitimácie žalovaného zároveň odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 228/2012, v ktorom rozhodnutí najvyšší súd uviedol: „Pokiaľ bol neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby (§ 11 a nasl. Občianskeho zákonníka) spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou osobou na realizáciu činnosti tejto právnickej osoby, považuje sa takýto zásah za zásah spôsobený priamo právnickou osobou. Pre posúdenie, že išlo o takúto činnosť, je určujúca existencia miestneho, časového a vecného vzťahu k plneniu danej činnosti“, pričom v súdnej veci z vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva existencia miestneho, časového a aj vecného vzťahu k plneniu danej činnosti. Pri rozhodovaní odvolací súd prihliadol aj na pomery na strane žalovaného, ktorým je obchodná spoločnosť, pričom výška priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v žiadnom prípade nemôže byť pre túto obchodnú spoločnosť neprimeraná a nepôsobí likvidačne, berúc do úvahy aj tú skutočnosť, že žalovaný II. je obchodnou spoločnosťou, ktorá v podnikateľskom prostredí funguje dlhoročne.

16. Keďže odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie, o trovách konania rozhodoval odvolací súd pri aplikácii ust. § 396 ods. 1 a 2 CSP a hoci žalobcovia neboli v konaní v plnom rozsahu úspešní, čo sa týka priznania výšky nemajetkovej ujmy, berúc do úvahy skutočnosť, že čo do právneho základu uplatneného nároku úspešní boli, odvolací súd pri rozhodovaní o trovách konania aplikoval ust. § 255 ods. 1 CSP a dospel k názoru, že každý zo žalobcov má nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a odvolacieho konania v plnom rozsahu, keďže rozhodnutie o výške nároku záviselo od úvahy súdu, a preto čiastočný neúspech žalobcov odvolací súd nezohľadnil čo do výroku o náhrade trov prvoinštančného a odvolacieho konania, pokiaľ sa týka jeho pomeru. Odvolací súd však uvádza, že žalobcovia majú nárok na náhradu trov konania výlučne z prisúdenej sumy, t. j. zo sumy 7.000,- Eur, s poukazom na to, že títo boli úspešní čo do právneho základu a zároveň boli úspešní do výšky priznaného nároku v čiastke 7.000,- Eur.

17. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolaateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).